

[Rahbæk Møller]

Denne afvisning af kommissionens resultater leder tanken hen på en anden redegørelse, der blev diskuteret her i tinget for ikke så længe siden, nemlig landsplanredegørelsen. Også her var der tale om meget grundige analyser, der på væsentlige punkter kom til resultater, der var i direkte modstrid med regeringens politik.

Jeg skal gerne tilføje, at i begge tilfælde blev resultaterne langt nærmere de tanker, SF har fremlagt i den alternative økonomiske politik, vi udsendte i efteråret, og i den justeringsplan, vi udsendte for nylig. Det skyldes ikke, at forfatterne er SF'ere – alene et blik på lavindkomstkommissionens sammensætning viser dette – det siger noget om den respekt for kendsgjerninger, der ligger bag henholdsvis regeringens og SFs politik.

Når regeringen tillader sig at afvise den ene grundige redegørelse og betænkning efter den anden uden selv at komme med analyser, der går dybere end at sammenligne Danmark med en købmandsbutik, synes jeg efterhånden, det må være på tide at afkræve regeringen og specielt arbejdsministeren et svar: hvor forventer regeringen at befolkningen skal beskæftiges i de kommende år? Ministeren skriver herom, at det er regeringens mål, at der skal ske en massiv fremgang i beskæftigelsen i form af varige job i den private sektor, men spørgsmålet er, i hvilke sektorer disse job skal findes. Inden for industrien viser alle analyser, at der vil blive langt færre beskæftiget i slutningen af 1980'erne, selv under forudsætning af en stærkt stigende produktion. Vi er nået dertil, at det er lige så absurd at forvente, at industrien kan beskæftige arbejdsløse, som at forvente, at landbruget kan det. Hvis ministeren er uenig heri, bør hun sige det.

Jeg vil slutte med at konstatere, at ministeren skylder os en forklaring på, hvor alle de nye arbejdspladser skal findes. Jeg forlanger naturligvis ikke, at ministeren skal komme med svaret på stående fod, men hun må kunne love en sektoropdelt prognose over beskæftigelsessituationen med en politik ud fra regeringens filosofi. Regeringen kan ikke i længden blot afvise alle analyser uden at komme med nogen som helst dokumentation for, at dens politik vil føre til de lovede resultater.

Kalnæs (SF):

I sin redegørelse konstaterer arbejdsministeren, at de grundlæggende forskelle i indkomsterne genspejles i befolkningens boligforbrug, og ministeren tilføjer, at det jo er naturligt nok. Hvis éns holdning er, at folk, der har lav indkomst, naturligvis også skal bo dårligt, uanset deres behov, om det er børnefamilier, om det er pensionister, eller om det er syge, ja, så er det faktisk naturligt. Man kunne jo også have den holdning, at selv om der er nogle grupper, der har en lav indkomst, så skal de i hvert fald bo godt. De skal f.eks. have plads til børnene, og de skal have centralvarme, når det er pensionister, det drejer sig om. Derfor er det ikke spor naturligt, at indkomstforhold blot genspejles i boligforholdene, men sådan ser arbejdsministeren åbenbart ikke på det.

Nu er det desværre langt værre end det, at boligforholdene genspejles i indkomstforholdene. På side 173 i betænkningen lyder de sidste 4 linjer i boligafsnittet således:

»Den samlede virkning af boligmarkedet og boligfordelingen ser således ud til at have en fordelingseffekt til fordel for de bedst stillede.«

Altså, i stedet for at give størst offentligt tilskud til lavindkomstgrupper, som i vidt omfang bor i lejeboliger, gives der størst tilskud til højindkomstgrupper, som næsten udelukkende bor i ejerboliger. Hvordan? Jo, der er tilskud til almennyttigt byggeri, der er individuel boligstøtte, boligsikring og boligydelse, men det er alt sammen kun op til en vis størrelse i beløb og ikke til for store boliger. Men til folk i ejerboliger er der rentefradrag, og der er skattefrie kapitalgevinster, og de er begge to større, jo større indkomsten er, og større, jo større boligen er. Dette finder arbejdsministeren åbenbart helt naturligt. Jeg mener, det er rystende usolidarisk.

Vil regeringen da ikke gøre noget ved boliglovgivningen? Jo, det vil den. Den vil bygge færre almennyttige boliger. Fra 12.000 om året er regeringen nu kommet ned på 9.700, og den prøver at komme ned på 8.600. Den fører en virkelig sej kamp for at få færre gode boliger til lavindkomstfamilierne. Til gengæld skal de være dyrere, 1.000–1.200 kr. om året ifølge boligministeren. De skal heller ikke være så gode. Grænsen herfor sættes automatisk ned fremover. Boligsikringen blev forringet før jul, og for nylig var der ifølge pressen et forslag fra boligministeren om at